

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul XIX(2019), nr. 407(1 –15 Octombrie)

Dragii mei enoriași!

Jocul de-a cartea. Când am plecat în clasa întâia, tata mi-a spus: „Dacă vrei să ai o viață mai ușoară și mai frumoasă, pune mâna pe carte și mănânc-o! Dacă nu vrei să înveți, mai cumpăr o sapă și mergi cu mine la fermă!” Prima poezie pe care am învățat-o când m-am dus la școală a fost aceasta: „*Carte dragă, de la tine,/Eu pot multe învăța!/Tata tot mereu îmi spune/ Și eu cred că este așa./Vino, dară, și mă-nvață/Și eu te voi asculta!*”

În școala primară, Doamna Învățătoare Elena Sfetcu s-a străduit să ne învețe nu numai noțiunile elementare ale cunoașterii, ci și rigoarea muncii, ordinea, disciplina, conștiința datoriei. A fost foarte dură experiența, de multe ori era însoțită și de bătaie, dar a fost de folos.

În școala generală am avut privilegiul de-a avea o echipă de profesori, care și-au făcut datoria în mod conștiincios. Nu mai practicau bătaia, dar aveau o rigoare a lor, pe care știau să o impună, știau ce și cât să ne dea să învățăm, pentru ca învățătura să nu ne fie o povară insuportabilă. Știau să aprecieze munca fiecăruia, știau să dea valoare și greutate notei ca răsplătă a muncii depuse, așa încât învățam cu toată râvna. Regretatul meu profesor de limba română, Marius Buzatu, ne amintea mereu: „Cu cât veți băga mai multă carte în săcuieul minții voastre, cu atât veți trece mai ușor peste obstacole în viață; cu cât săcuieul va fi mai gol, cu atât mai ușor vă veți poticni!” Eram convinși până în măduva oaselor că în școală se învață carte, că „nu se trage mîta de coadă pe rogojină nouă”, cum spunea tot Domnul Marius. În virtutea acestei convingeri, drumul din Bârda până la Malovăț și retur îl parcurgeam citind, cartea nu-mi lipsea când mergeam cu vitele la păscut, iar programul de pregătire a temelor se prelungea în mod regulat cu mult după miezul nopții.

În timpul școlii generale am rămas surprins, contrariat și descumpănit totodată, când am aflat că mai există și o altfel de școală, de învățătură, de carte. Venise un decret sau ordin ca să fie eradicat analfabetismul din țara noastră. Pentru asta, toată lumea trebuia să aibă șapte sau opt clase. Profesorii au fost puși pe drumuri, au umblat prin sate și au dus muncă de lămurire cu localnicii ca să vină la școală. Nu li se cerea mult bieților oameni: câteva prezențe și era de ajuns. Se mergea pe principiul: „Dumneavoastră vă trebuie adevărul, nu știință!” Și au devenit toți, peste noapte, dotați cu certificate de absolvire a șapte sau opt clase, deși, poate, ca semnătură, continuau să pună degetul, cum făcuseră și până atunci.

Am avut norocul să ajung la seminarul teologic din Craiova. În acea școală s-a făcut cu adevărat carte. Am învățat pe rupe. Erau și multe obiecte, dar și materie multă la fiecare. Pe lângă plăcerea firească de a învăța, exista și interesul. În funcție de rezultatele la învățătură obțineai bursă sau semibursă. Asta însemna că plăteai doar jumătate din taxa de școlarizare sau nu plăteai deloc. Nu realizai cel puțin media generală opt, trebuia să plătești taxa integrală de două mii cinci sute lei. Asta în timp ce părinții erau retribuiți cu 2-3 lei/zi-muncă la ceape. Cele însușite în seminar au constituit baza formării mele într-ale teologiei. La facultate a fost ușor, fiindcă aveam fondul acumulat din seminar.

Am fost foarte surprins, contrariat și dezamăgit, când am descoperit o altă formă de școală, prin care se putea trece fluierând, sau, după o expresie, „ca gășca prin apă”. Doream să urmez facultatea de istorie; nu pentru a abandona teologia, ci pentru a-mi completa cunoștințele, pentru a putea apoi să fac cercetare, să scriu istorie. Seminarul nu era învățământ „de stat”. „Poți să ai zece doctorate în teologie, în fața legii figurezi cu opt clase!” mi-a spus directorul Nicolae de la Ministerul Învățământului. Trebuia o altă soluție. După ce am reușit la Teologie, mi-am ridicat de la seminar dosarul de înscriere. În el era și diploma de opt clase. Cu ea am dat examen de admitere la liceu, curs de zi, apoi m-am transferat la „fără frecvență”. Mi-am cumpărat manualele și am învățat și pentru liceu. Unele discipline le făcusem în seminar, altele erau complet noi. Mi-au folosit, inclusiv Materialismul istoric și dialectic sau Socialismul științific. Eram student la București și veneam în vacanțe sau cu învoire la Severin și-mi dădeam examenele. Mi-am dat repede seama că puțini dintre colegii mei luau lucrurile în serios. Cei mai mulți aveau nevoie de adevărul, nu de știință. Pe unii nu i-am văzut niciodată la examene și, totuși, au absolvit. Erau situații la examene, când supraveghetorii de sală aduceau unora dintre candidați fițuici cu ceea ce trebuia să scrie în lucrări. Îmi

amintesc de un coleg, căruia i-a căzut la filozofie *determinismul*. Era un subiect subtil și aveai nevoie de o gândire destul de solidă ca să-l pătrunzi. Bietul om, după câteva încercări nereușite de a copia, s-a ridicat când i-a venit rândul și a spus: „Domnule profesor, partidul și guvernul se străduiesc permanent să ridice nivelul de trai al oamenilor muncii! Să trăiți, domnule profesor!” A ieșit din clasă, dar a luat examenul. Am terminat și eu liceul, dar la Istorie n-am putut să mă înscriu. Îmi trebuia recomandarea organizației de bază a uteceului sau a pecereului și, cum nu eram membru, nu puteam s-o obțin.

După Revoluție, s-au înființat și în Severin mai multe filiale ale unor universități. Unele aveau secții „învățământ la distanță”. M-am bucurat. Îmi venise o poftă de carte fără precedent. Vream să fac Dreptul, apoi Istoria, apoi Litelele. Ce mai! Până la optzeci de ani cred că nu le terminam pe toate. M-am înscris la Drept. Speram să pot discuta cu profesorii, să pun întrebări, să cer lămuriri. Mi-am achitat taxa, mi-am cumpărat cursurile și m-am pus pe treabă. Era un domeniu fascinant. Chiar îmi plăcea. A venit prima sesiune. Erau câteva săli de examen. În fiecare sală erau 10-15 calculatoare. Te așezai în fața unui calculator și-ți introduceai CNP-ul și parola(prenumele mamei). Se deschidea programul și-ți alegeai disciplina la care dădeai examen, apoi sesiunea. Îți apăreau câteva zeci, uneori și o sută de întrebări. La fiecare întrebare erau două, trei sau patru răspunsuri. Candidatul, ca unul care cunoștea materia, bifa răspunsul sau răspunsurile bune. La sfârșit, calculatorul îi afișa pe ecran nota obținută. Supraveghetor de sală era secretara sau femeia de serviciu. Îi vedeam pe cei din apropierea mea cu fițuici, îi auzeam spunând că au luat zece pe linie. Eu nu reușeam asemenea performanță. M-am interesat mai atent asupra problemei. La intrarea în magazinul BIG era un xerox. Te duceai acolo și-i spuneai proprietarului la ce ai examen, pentru ce an și pentru ce sesiune. Imediat, din „arhiva” lui îți scotea fițuica necesară. Pe o bandă de doi-trei centimetri lățime erau scrise toate întrebările și toate răspunsurile, fiind bifate cele corecte. Am terminat facultatea, am luat licența, ba chiar și diploma, dar la altă facultate de acest gen nu m-am mai dus. M-am vindecat. Problema este că mulți dintre colegii care luau zece la acele examene au ocupat apoi funcții în baza diplomei de licență, diplomă recunoscută de Ministerul Învățământului. Unii dintre ei au ajuns și profesori...

Am predat în învățământ de la clasa pregătitoare până la anul IV de facultate. Douăzeci și opt de ani am avut prilejul să cunosc pulsul învățământului. De la an la an am avut senzația că a scăzut mereu nivelul de pregătire al elevilor, dar și interesul pentru școală, pentru carte. Statutul cadrului didactic s-a degradat. Cei aprox. 20 de miniștri ai învățământului, care s-au succedat de la Revoluție, au tot reformat învățământul. Fiecare a ținut morțiș să dea o lege nouă, să schimbe cât mai mult. Fiecare a căutat să impună un sistem străin, susținând că astfel „modernizează” învățământul. La decăderea nivelului învățământului a contribuit din plin însăși moralitatea sistemului politic. Oameni fără pregătire corespunzătoare au fost puși în funcții străine de competențele lor, oamenii capabili au fost marginalizați fiindcă nu s-au încadrat politic. Oameni care nu erau în stare să rostească 2-3 vorbe fără să emită și câte o „perlă” de vorbire agramată au ajuns în funcții înalte, respectiv primari în București, europarlamentari etc., oameni semianalfabeți au devenit peste noapte adevărați prinți ai aurului, președinte de țară, care spune în gura mare la deschiderea anului universitar: „- Ha, ha, ha, eu am avut șase, bă, și am ajuns președinte! Ha. Ha. Ha!” Acestea și multe alte exemple întâlnite la tot pasul au schimbat mentalitățile. „Nu numai cu carte trăiește omul!” și-au zis mulți. Clasele au fost suprapopulate, cu 25-30 de elevi, ceea ce a îngreunat mult munca profesorului. Metodele de lucru s-au schimbat. I se cere profesorului să transforme lecția în „joc didactic”, adică lecția să devină o joacă. Nu are voie profesorul să dea teme pentru acasă elevului, nu are voie să ridice vocea, nu mai vorbim de metode mai dure. S-au înmulțit telefoanele mobile cu acces la internet. Aceasta a făcut ca interesul elevilor să fie deviat spre aceste aparate. Cazurile de indisciplină s-au înmulțit simțitor. Auzim de elevi care și-au bătut profesorii, și-au înjunghiat colegii. Nu se mai citesc cărți. Totul se rezumă la câteva rezumate luate de pe internet. Asta în timpul școlii, fiindcă aflăm că unii și-au luat tezele de doctorat de pe internet, dar asta nu-i împiedică să fie profesori universitari, mari demnitari, ba chiar și prim-miniștri.

Așadar, au fost și sunt două școli paralele la noi: în una se face carte, în alta se joacă de-a cartea. Celor care se joacă, crezând că astfel vor realiza ceva, le spun doar atât: Anghel Saligny, inginerul care a construit podul de la Cernavodă, nu s-a jucat de-a cartea. Dacă ar fi făcut astfel, n-ar mai fi rămas în viață când, împreună cu familia sa, a stat în barcă sub pod, în timp ce pe pod a trecut primul tren; copiii noștri, care se întorc cu medalii de la olimpiadele internaționale, nu s-au jucat de-a cartea, când s-au pregătit de olimpiade; cei ce au construit și utilizează reactorul nuclear de la Măgurele, cel mai puternic din lume, nu s-au jucat de-a cartea, când au învățat meserie. Prin joacă nu se învață lucruri temeinice.

Orice în viață se învață prin muncă asiduă, inclusiv cartea. Cei care spun că învățătura e o joacă, ei înșiși s-au jucat la vremea când trebuiau să învețe carte! Este vreme pentru învățătură, este vreme pentru

muncă, este vreme pentru joacă. Dacă acestea se confundă, se suprapun, se înlocuiesc reciproc, rezultatul este dezastruos și el duce cu siguranță la îndobitocirea unei generații.

*

Sfaturi părintești. Redăm mai jos o primă parte din **Omilia despre invidie** a Sfântului Vasile cel Mare, fiindcă ni se pare a fi de mare actualitate și necesară pentru mulți:

„Invidia este o boală a prieteniei, după cum mālura este boala grâului. Invidia este învățătura șarpelui, născocirea demonilor, sămânța dușmanului, arvuna iadului, piedică evlaviei, cale spre gheenă, lipsire de Împărăția cerurilor.

Bun este Dumnezeu și dătător de bunătăți celor vrednici; rău este diavolul și făcător a tot felul de răutăți. După cum lipsa de invidie vine de la Cel bun, tot așa invidia urmează diavolului.

Să ne păzim, deci, fraților, de patima invidiei, ca nu cumva să ajungem părtași faptelor celui potrivit și să fim osândiți odată cu el. Dacă cel mândru suferă aceeași osândă ca și diavolul, cum va scăpa invidiosul de pedeapsa pregătită diavolului?

Nu se naște în sufletele oamenilor o patimă mai pierzătoare decât invidia; supără foarte puțin pe cei din jur, dar pricinuieste în primul rând un rău personal celui stăpânit de această pornire nestăpânită. După cum rugina mănâncă fierul, tot așa și invidia roade sufletul invidiosului. Dar, mai bine spus, după cum viperele, potrivit spuselor oamenilor, mănâncă, la nașterea lor, pântecelul care le-a zămislit, tot așa și invidia obișnuiește să sfășie sufletele celor care au odrăslit-o.

Invidia este o întristare pentru bunăstarea aproapelui. Din această pricină pe invidios niciodată nu îl părăsește nici supărarea, nici mâhnirea. A rodit mult țarina vecinului? Este plină casa vecinului de tot ce-i trebuie pentru viață? Nu-l părăsește veselia? Ei bine, toate acestea întrețin boala și măresc durerea invidiosului. Așa că se aseamănă cu un om gol, lovit din toate părțile.

Este cineva voinic, sănătos? Starea lui îl rănește pe invidios! Este altul mai frumos la chip? Altă rană pentru invidios! Cutare depășește pe mulți prin talentele sale? Este cineva cinstit și admirat pentru înțelepciunea și darul vorbirii? Este un altul bogat, îi place nespun să dăruiască și să împărtășească din averea sa pe cei săraci? Este lăudat mult de cei cărora le face bine? Ei bine, toate acestea sunt lovituri și răni care-l lovesc drept în inimă. Și grozăvia bolii stă în aceea că nu poate să și-o mărturisească; dimpotrivă, stă cu capul aplecat, cu ochii în pământ, este buimac, plângăreț, mistuit de răutate. Dacă-l întreabă cineva de ce suferă, îi e rușine să-și mărturisească tot chinul sufletului și să spună: „Sunt un invidios și un amărât; mă roade fericirea prietenului meu; bunăstarea fratelui meu mă face să plâng de durere; nu pot suferi să văd faptele bune ale altora; orice bunăstare a altui om mă face nenorocit!” Așa ar grăi dacă ar vrea să spună adevărul. Dar nu vrea să mărturisească nimic din toate chinurile lui; ține boala în adâncul sufletului și boala îi roade încetul cu încetul măruntaiele și-l topește.

Nici nu caută doctor pentru boala lui, dar nici nu poate să descopere un leac vindecător, deși sunt pline Scripturile de astfel de leacuri. Așteaptă o singură ușurare a bolii lui: să vadă căderea unuia dintre cei invidiați.

Ura i se termină numai când îl vede pe cel invidiat nefericit din fericit cum era; când vede ajuns vrednic de milă pe cel admirat de toată lumea. Numai atunci se împacă cu el, numai atunci îi este prieten, când îl vede lăcrimând, când îl vede jelind. Nu se bucură cu cel vesel, dar plânge cu cel îndurerat. Îl căinează că i s-a schimbat soarta, că a căzut într-o stare atât de jalnică; ridică în slava cerului, prin cuvinte, starea lui fericită de mai înainte nu din dragoste de om, nici din simpatie, ci pentru a-i face și mai grea nenorocirea. Pe copil îl laudă după ce a murit și-l slăvește cu nenumărate elogii, că era frumos la chip, că era deștept, că era destoinic în toate; dacă ar trăi, n-ar întrebuința un limbaj atât de elogios. De vede însă că și alții îl acoperă cu laude, se schimbă iarăși și pizmuieste pe cel mort. Invidiosul admiră bogăția altuia după ce-a pierdut-o; laudă și preaslăvește frumusețea, vigoarea și sănătatea cuiva, după ce s-a îmbolnăvit. Și, pe scurt, invidiosul este dușman al celor prezente, dar prieten al celor pierdute”.

*

Unii și alții! Am găsit pe internet o poezie interesantă, plină de miez, cu acest titlu:

„Unii vor iubire, alții vor putere,
Unii doar un umăr pentru-o mângâiere,
Unii casă mare și mașină nouă,
Alții doar o umbră unde să nu-i plouă,

Unii să audă, alții să vorbească,
Unii doar o clipă cerul să privească,
Unii o moșie mare și bogată,
Uni-ar vrea o mamă, alți-ar vrea un tată,

Unii haine scumpe și pantofi mai mulți,
Alții vor picioare și-ar umbla desculți,
Unii vor la munte, alții vor la mare,
Unii doar să aibă cele necesare,

Unii vor avere, faimă, bogății,
Alții sănătate pentru-ai lor copii,
Unii vor să aibă propriul răsărit,
Alții doar să uite ceea ce-au iubit...

Pelerini prin lume între nu și da,
Fiecare suflet are rana sa!
Nu tot cel ce râde este fericit,
Cum nici cel ce plânge totul a sfârșit!

Luptă pentru tine, ușurează-ți chinul,
Iar de nu se poate să-ți accepți destinul;
Fii cu gânduri bune și să crezi mereu:
Când nu vine nimeni, vine Dumnezeu!"

*

File de jurnal – 18 iul. 1982(II). „Ieri am avut servicii în Malovăț. Am făcut un parastas la familia Alexandru Popescu. Acolo am cunoscut familia Ing. Neagu, funcționari din cadrul Ministerului C. F. R. Am discutat pe larg cu soții Neagu noul program de alimentație „științifică”. Domnul Neagu a spus că-n București este o atmosferă foarte încordată cu privire la acest lucru. „Nu se știe cum va ieși până la urmă”, a zis dumnealui. Pentru Domnul Neagu nu este necesar un program de alimentație pentru un om sănătos. Regimul dietetic este al bolnavilor, rețeta culinară este specifică unor instituții cu cantină, unor restaurante, dar nicidecum unor oameni liberi și stăpâni pe produsul muncii lor. Punându-i omului restricții alimentare, i-ai înfrânt tot elanul muncii și creației. Îi răpești dreptul la o plăcere binemeritată, aceea a diversificării alimentației, aceea de a respecta niște obiceiuri încetățenite la poporul nostru, obiceiuri legate de viață și de moarte. Mai mult, „eu nu pot să-l primesc în casă pe fratele meu, pentru că nu am ce să-i pun pe masă, dom'le!”

Domnul Neagu a comentat îndelung asupra unor măsuri contradictorii ce au fost date la intervale scurte: în timpul vizionării televizorului să ai/să nu ai lumină aprinsă; să consumi/să nu consumi carne grasă etc. Există și în legislație anomalii. În timp ce infractorii și borfașii sunt tratați cu clemență, în spirit umanist, omul care a întârziat două minute de la serviciu este terfelit de i se face acru de viață.

După-amiază am fost în Slatina și am făcut o cununie la doi bătrâni de prin Tg. Jiu, pripășiți în părțile noastre. M-au rugat foștii mei profesori, Ion și Natalia Vlăduț din Valea Boierească, care au fost și nași. Până la venirea nunții de la starea civilă din Tg. Jiu, am stat de vorbă cu un frate al miresei. Lucra în Petroșani. A spus că la Petrila au avut loc câteva accidente minere, în care și-au pierdut viața numeroși mineri, deși, oficial, s-a spus că doar 47 au murit. În Petroșani magazinele sunt bine aprovizionate. Acolo nu se simte prea mult criza.

Sora Domnului Vlăduț a povestit că alaltăieri, în Severin, la Alimentara Tineretului, a fost o situație critică. Introducându-se noua rație de o jumătate de pâine de persoană pe zi pentru cei ce au cartele, lumea s-a repezit la rafturi și și-au luat câte două-trei pâini fiecare, aruncând banii. A fost anunțată miliția și însuși prim-secretarul de partid al județului a venit la fața locului. Oamenii au fost solidari. Au fost făcute arestări, până când lumea s-a împrăștiat. Se pare că astfel de situații sunt gata să se mai repete, spiritele fiind în panică și instinctul de conservare fiind tot mai mult simțit.

De la Slatina am dat la Țigăreni, unde am lăsat croitorului Dumitru Munteanu material pentru ca să-mi confecționeze o reverendă. În vârstă de cca. 50-55 de ani, membru de partid, om cu mult discernământ, Domnul Munteanu era foarte frământat de noua situație creată în țara noastră. După părerea sa, astfel de crize se produc înaintea războaielor. Chiar măsurile restrictive luate de statul nostru nu ar fi altceva decât niște mijloace prin care să strângă o serie de rezerve alimentare pentru cazul unui eventual război. Situația internațională e tulbure și foarte încordată, coaptă pentru un dezastru. Domnul Munteanu nu înțelege bine și nici nu este de acord cu principiul „autoaprovizionării locale”, având în vedere diferențele de posibilități ale fiecărei localități. Și el știa de incidentul petrecut la Alimentara Tineretului din Tr. Severin. Afirmă, printre altele, că „Prin măsurile astea, Ceaușescu vrea cu orice preț să intrăm în comunism. Nu-și dă seama că el poate să cadă mâine-poimâine, dar pe noi ne lasă într-o situație deosebit de grea!”

*

Bârda - file de monografie. Am găsit într-o carte, **Dicționarul geografic al Județului Mehedinți**, scrisă de Domnii Răsvan Stroe și Daniel Peptenaru și publicată la Editura „Scrișul Românesc” din Craiova în anul 2011, la pagina 32, următoarele mențiuni despre satul Bârda:

„Sat component al comunei Malovăț(4 km NV de satul de reședință), situat în partea nordică a Depresiunii Severinului, pe culmea interfluviului dintre torenții Bremăna și Țarovăț(bazinul Topolniței).

Altitudinea medie – 360 m. Dealurile Bârda(422, 9 m), Ciochița(410,3 m) și Dealul Corbului(420 m) la Nord, Dealul Colibași spre Sud-Est, Dealul Smeura(314,2 m) la Sud-Vest. Văile torențiale(Bremăna cu Jidovinu, Bârda și Țarovățul), ce înconjoară satul la Vest și Sud, s-au adâncit puternic și înrămurat, favorizând apariția unor generații succesive de alunecări de teren.

Până în 1951, nomenclatorul oficial al localităților recunoștea două sate: Bârda(la Vest, de la care și-a luat numele satul de pe Topolnița, Izvorul Bârzii, locul de unde la început bârdenii își procurau apa necesară) și Pitulași, ulterior formând o singură așezare, Pitulași, numită din 1996 Bârda.

Satul Pitulași este atestat documentar la 1483, iar Bârda la 1580. O parte din strămoșii locuitorilor de astăzi provin din satele vecine dispărute, Țarovăț și Martalogi. Este o așezare răsfirată, extinsă de la Sud-Vest la Nord-Est, înșirând trupurile Moșiești(?), Bârda și Subdealul Corbului, cu textură în general bilineară. Până în 1951, când cele două sate unite au trecut în componența comunei Malovăț, numai în anumite perioade au format o singură comună. Între 1864-1875 Bârda a ținut de comuna Crăguiești, iar Pitulași a constituit singur comuna omonimă. În anii 1875-1906 au format împreună comuna Pitulași. Din 1906 până în 1932 satul Bârda a aparținut de Bobaița, iar satul Pitulași a format singur comună între 1906-1912 și apoi până în 1925 a ținut de comuna Bobaița, pentru ca în 1925-1931 să constituie din nou comuna Pitulași, revenind la comuna Bobaița în perioada 1931-1932. Între 1932-1938 cele două sate Pitulași și Bârda au reconstituit comuna Pitulași. În perioada 1939-1946 Pitulași și Bârda revin la comuna Bobaița, iar Bârda păstrează acest statut administrativ până în 1950. Comuna Halânga va cuprinde și satul Pitulași între 1946-1949, dar în anii 1949-1950 acesta va reveni la comuna Bobaița.

Populația: 1912 – 837 locuitori; 1930 – 833 loc.; 1948 – 837 loc.; 1956 706 loc.(326 bărb. și 380 femei); 1977 – 597 loc.(286 bărb. și 311 femei); 1992 – 416 loc.(204 bărb. și 212 femei); 2002 – 403 loc.(190 bărb. și 213 femei). Ocupațiile de bază sunt: cultura cerealelor, creșterea animalelor și pomicultura. Denumirea „bârda” vine de la sârbescul „brdo” = deal, înălțime.”

Precizăm că cele mai multe date au fost preluate dintr-un studiu publicat de subsemnatul împreună cu Părintele I. Sfetcu în vol. **Mehedinți – Istorie și Cultură**, III, 1981, pp.187-197; vol. IV, 1982, pp.305-311;

*

Ajutoare și donații. Parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Trocan Maria** din LugojTM, fiică a satului Bârda și **Domnul Gheran Nelcuță** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț: câte **200 lei**; **Domnul Mihai Dogaru** din București, **Domnul Mocănașu Oprea** din Tr. Severin și **Domnul Rolea Ion** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda: câte **100 lei**; **Domnul Baltac A. Alexandru** din Timișoara, fiu al satului Malovăț, **Domnul Florescu Mihnea** din Tr. Severin, **Domnul Popa Teodor** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda, **Domnul Ile Teodor** din Sânicolaul Mic(AR), fiu al satului Bârda și **Domnul Prof. Zloh Sebastian** din Băilești(DJ): câte **50 lei**;

Domnul Crăciunescu Marian din Malovăț a achitat **100 lei** pentru contribuția de cult. **Domnul Bobiț Gheorghe** a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **270 lei**.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Publicatii. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: „**Scrisoare pastorală**” – 405, în „Observatorul”, Toronto(Canada), 26 sept. 2019, ediție și on-line(<http://www.observatorul.com>); **Generația lui „Huooo!”(II)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7453 (12-13 oct.), p. 14; **Sodoma și Gomora vremii noastre**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7453(12-13 oct.), p. 14; **Răufăcătorul**, în „Națiunea”, București, 17 oct. 2019, ediție on-line (<http://www.ziarulnatiunea.ro/category/firea-romanilor>); **Amintiri despre C. S. Nicolăescu-Plopșor**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7458(19-20 oct.), p. 14; **Scrisoare către Eminescu(I)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7458(19-20 oct.), p. 14; **Spaimile de azi**, în „Națiunea”, București, 20 oct. 2019, ediție on-line(<http://www.ziarulnatiunea.ro/category/religiespiritualitate>); **Scrisoare către Europa**, pe blogul Domnului Prof. Univ. Ioan Coja, 13 oct. 2019(<https://ioncoja.ro/scrisoare-catre-europa>); „**Scrisoare pastorală**” – 406, în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 14 oct. 2019, ediție on-line (<http://armoniiculturale.ro/category/scrisoare-pastorala>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 15 oct. 2019, ediție și on-line(<https://bibliothecaseptentrionalis.wordpress.com/2019/10/15/scrisoare-pastorala>); în „Logos și Agape”, Timișoara, 15 oct. 2019, ediție on-line(<http://www.logossiagape.ro>); în „Observatorul”, Toronto, 18 oct. 2019, ediție și on-line (<http://www.observatorul.com>); **Telefonul**, în „Obiectiv mehedintean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 1001(24 oct.), p. 11;

Parohia noastră a publicat cartea lui N. N. Sârbulescu, **Zavera lui Tudor Vladimirescu**, piesă de teatru în patru acte(56 pag.), ediția a III-a.

Autorul piesei, N. N. Sârbulescu, face parte din elita intelectualității românești de la începutul veacului trecut; face parte din elita corpului didactic care a format generația celor ce au realizat Marea Unire de la 1918. Autorul este un intelectual notoriu, un patriot desăvârșit și un român adevărat. El valorifică toate cunoștințele sale dobândite din cărți și din informațiile culese de la cei ce au trăit evenimentele respective. Pe toate acestea le coroborează cu pricepere, le expune cu măiestrie în formele unei limbi românești curate, cristaline, accesibile. Creațiile sale sunt gustate și de cei învățați, dar și de cei simpli, mai puțin școliți. Informația este împletită cu plăcutul, cu frumosul, cu utilul și toată construcția literară realizată de domnia-sa urmărește educarea publicului în spiritul dragostei de țară, de istorie, de valorile perene ale neamului românesc. Observăm cu ușurință, după lecturarea piesei de față, că aceste bijuterii literare își păstrează frumusețea, actualitatea și puterea educativă și azi, după mai bine de un secol de la zămislirea ei. Precizăm că prima ediție a fost apreciată și de **Constantin Rădulescu-Motru**. Cinste nepoatei autorului, distinsa Doamnă Oana Manolescu, care a înțeles valoarea unor astfel de realizări literare și forța lor educativă și a făcut tot ceea ce a fost omenește posibil ca ele să vadă lumina tiparului și să fie răspândite spre a fi cunoscute în rândurile generațiilor de azi. Aceasta, alături de cartea lui Gheorghe Duncea, **Tudor Vladimirescu, așa cum l-am cunoscut**, și cartea profesorului Ioan Neacșu, **Oastea pandurilor**, sunt lucrări care se pot constitui într-un adevărat omagiu pe care-l aducem și noi marelui erou cu prilejul comemorării a două veacuri de la martiriul său.

*

Zâmbete. Prin 1969-1970, regretatul Părinte Nicolae Popescu, protopop de Mehedinți și apoi vicar la Mitropolia Olteniei, mi-a spus un banc, rugându-mă „să rămână între noi”. Era un banc politic, provenit din mediile politice. El avea două obiective: pe de o parte să creeze imaginea unor conducători comuniști „cu fața umană”, iar pe de altă parte să submineze autoritatea și prestigiul conducătorilor religioși. Iată-l: se spune că Iuri Gagarin, primul cosmonaut al lumii de la vremea aceea, după ce a revenit pe pământ din legendara sa călătorie în spațiu, a fost chemat de Nikita Hrușciov, conducătorul Uniunii Sovietice. Au discutat multe și, la sfârșit, Hrușciov l-a întrebat pe Gagarin așa, mai în secret: „- Tov. Gagarin, dumneata ai fost acolo sus. Ce părere ai, dom'le, există Dumnezeu?” „- Tov., eu cred că există!” i-a răspuns Gagarin. „- Și eu tot așa cred, dar să nu mai spui la nimeni!” i-a șoptit, Hrușciov. Peste o vreme, Gagarin a fost invitat și la papa, la Roma. Papa a discutat mult cu Gagarin, iar la sfârșit l-a întrebat: „- Domnule Gagarin, dumneata ai fost acolo sus, în cer! Ce părere ai, dom'le, există Dumnezeu?” „- Sanctitatea Voastră, eu cred că nu există!” i-a răspuns Gagarin. „- Și eu tot așa cred, dar să nu mai spui la nimeni!” a replicat papa.

*

Lucrări la biserică. La biserica de la Bârda se lucrează la placarea soclului de la gard cu gresie. Lucrarea o execută **Domnul Stănciulescu Florin** din Bârda, gratuit. La biserica de la Malovăț se lucrează la finisarea magaziei. Lucrarea o execută **Domnul Ștefu Florian** ajutat de **Domnul Nistor Petre** și **Domnul Pera Dumitru**, gratuit. Dumnezeu să le răsplătească!

*

Excursii – pelerinaj. Joi, 31 Oct., vom organiza o excursie-pelerinaj pe următorul traseu: **Tr. Severin – Malovăț – Bârda - Tg. Jiu - Mănăstirea Lainici – Petroșani – Hațeg - Mănăstirea Prislop cu mormântul Părintelui Arsenie Boca – Caransebeș - Mănăstirea Teiuș - Mănăstirea Piatra Scrisă – Orșova - Tr. Severin-Bârda.** Costul va fi tot de 45 lei/pers. S-au înscris deja 46 persoane.

*

Nunți. În ziua de 12 oct. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Băleanu Petre-Daniel** din Malovăț și **Domnișoara Pascaloni Doinița – Cristiana** din Băsești(MH). Dumnezeu să le ajute!

*

Program. În cursul lunii noiembrie avem următorul program de slujbe: **2 Nov.** (Malovăț-Bârda); **3 Nov.**(Malovăț); **8 Nov.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **9 Nov.** (Bârda-Malovăț); **10 Nov.**(Bârda); **16 Nov.**(Malovăț-Bârda); **17 Nov.**(Malovăț); **21 Nov.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **23 Nov.** (Malovăț-Bârda); **24 Nov.**(Bârda); **30 Nov.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: **stanciulescubarda@gmail.com**.

Sănătate, pace și bucurii în casele și în sufletele Dumneavoastră!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda